Ч. 13 (11.354). Львів, субота 19. січня 1929. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік XLVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 15 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Нерозвязана проблема.

Львів, 18. січня 1929.

Національна проблема, нерозвязана у всій своїй розтяжности й далекосиглости великою війною й повоєнними зударами та трактатами, починає знову оживлятися, актуалізуватися, підсичувати надії невдоволених та тривожити „щасливих посідачів" чужонаціональних територій. Сучасна національна проблема в цілій Европі, а навіть в усьому світі, має два обличча, дві сторінки, два змісти. З одного боку виступає вона як проблема атериторіяльних, розсіяних частин великих й малих народів, отже як проблема справжніх національних меншостей, про які говорять трактати з новоповсталими й поширеними державами середущо-східної Европи. З другого боку виступає вона як проблема територіяльних народів або їх частин, тим чи іншим способом приєднаних до національно-чужих державних організмів. До таких проблем в Европі належить у першу чергу питання славянських „меншостей" в Польщі, німців у Чехії, катальонців в Еспанії й македонців на Балканах. В Европі привиклося говорити тільки про меншостеву квестію взагалі, не переводячи межі між територіяльними й атериторіяльними народами. Є вже це „заслуга" ославленого трактату про охорону національних меншостей, доданого до основних договорів на домагання жидівських „ідеалістів" в інтересі і для охорони середущо й східно-европейських жидів. У дальшому розвитку є це й „заслуга" тенетарів чужонаціональних територій, які у власному інтересі схильні всюди добачувати тільки однородну „меншостеву квестію", актуалізовану у всіх її видах „чужими політичними чинниками". Ясно, що таке дбайливе розорювання широких меж між проблемою територіяльних й атериторіяльних народів у нічому не зменшує сутніх ріжниць між двома окремими питаннями.

В останніх літах національна проблема, включаючи в неї й меншостеве питання, була дещо притихла. Склалася на неї в першу чергу журба Европи за економічну відбудову, а в дальшому підсилення напруження між Великою Британією і Рад. Союзом з одного боку й Америкою з другого. Ці великі питання універсального значіння не лише не могли усунути національної проблеми, але її по суті ще більше актуалізували на довшу мету. В даному моменті вони її лише приглушували, відсували в сутінь на якийсь час.

Національну проблему, без сумніву проти своєї волі, а на всякий випадок рахуючи на інший ефект, порушив недавно в Люґано польський міністр закорд. справ Залеський, виголошуючи відому філіпіку проти горішньо-шлеського „Фольксбунд-у". Німецький міністр закорд. справ Штреземан зареаґував на цей виступ дуже різко, бючи пястуком об стіл і заповідаючи зактуалізування меншостевої проблеми на ґрунті Ліґи Націй. Одночасно низка фактів спричинилася до оживлення національної квестії в Европі й поза нею. В Парижі відбувся альзаський атентат на прокуратора Фашота, в Болгарії йде крівава боротьба між двома македонськими орґанізаціями в справі намаганої розвязки македонського питання, в Югославії хорватська справа загальмувала нормальні функції держави і довела до **ultima ratio** до королівського самовластя, в Індіях паніндійський конґрес виставив домагання негайної домініялізації цеї великої країни. Не згадуємо інших, менше яскравих признак і маніфестацій в напрямі оживлення національної проблеми. І те оживлення сьогодни помічаємо у всій Европі (за винятком скандинавських країн) на довгому й широкому просторі від Пиринеїв й Атлянтійського Океану до Балкану і Чорного Моря, де та проблема, переходячи на азійський терен, вяжеться з великими національними рухами, як індійський і китайський. Поза скандинавськими державами нині немає в Европі ні одної держави, не виключаючи й колись суто-національної Франції, де не виступала б національна проблема в більше або менше гострій формі.

Оживлення національної проблеми в останньому часі помічаємо і в Польщі. Займався нею недавно у Львові зїзд чотирьох воєводів: львівського, станиславівського, тернопільського і волинського, реґіональний зїзд бебістів у Вильні, такий-же зїзд бебістичних послів зі Сх. Галичини, резолюції Головної Ради „Пяста", статті поодиноких польських діячів і т. і. Не важно для нас, в якому напрямі всі ті польські чинники „розвязують" національну проблему в сучасній Польщі — чи в напрямі признання якихнебудь прав непольським народам, чи в напрямі дальшого приглушування і відсування національної проблеми на задній плян чи замуровування її в глухому куті. Для нас важний сам факт актуалізації національної проблеми, бо це вказує на її живучість і потенціяльну силу.

Не всі постанови й напрямні польських чинників в національній квестії доходять до прилюдного відома. Найчастіше вони губляться в чотирьох стінах салі нарад, проявляючись опісля в діяльности адміністрації чи намаганнях роздвоїти або навіть розбити українське громадянство (чого доказом в останніх часах є протекторат над „відмолодженим" москвофільством). Всеж таки дещо в загальній, дипльоматично-сантиментальній формі виходить і на світло денне. Так напр. реґіональний зїзд бебістів у Вильні (Зединення Праці Сіл і Міст) виніс таку резолюцію в національній квестії в сучасній Польщі:

„У відношенні до проблеми національних меншостей Зїзд стверджує, що польська демократія, зорганізована в рядах Зединення Праці Сіл і Міст, признає і чинно підтримуватиме всі ті змагання національних меншостей, які відповідають потребам, що виливають з їх національної і культурної індивідуальности, а які погоджуються зі широко зрозумілим державним інтересом Річипосполитої. Особливо у відношенні до меншости білоруської й української Зїзд стверджує, що повинні вони найти в Польщі як конституцією забезпечене повне право плекання культури й національних ідеалів, так також щире і прихильне відношення найширших польських демократичних верств до їх постулятів. Ті меншости зі свого боку повинні здати собі справу, що їх співжиття з польським народом в рямках сучасної польської держави є продовженням історичної спільности, започаткованої в давній Річипосполитій та що в розвитку могутности і сили Річипосполитої лежить добробут і щастя всіх її горожан".

Дещо інакше ставить справу польська демократія зпід стягу людового „Пяста", яка звертає увагу на

„небезпеку, якою загрожує державі проблема національних меншостей, що стала знаряддям чужих політичних чинників, головнею розсадження держави зі зовні, як також ділання на її шкоду на закордонному терені. Злегковаження і спаралізування польських людових чинників у внутрішній політиці держави влекшує збільшення протидержавної роботи, головно на терені Сх. Галичини".

Вкінці стверджує „Пяст", що в першу чергу польський люд є покликаний розвязати проблему національних меншостей, особливо славянських, згідно з інтересами держави (себто, як доказала політика трикратного премієра Вітоса, по лінії кольонізації).

Зі зрозумілих причин зайвим було би входити в аналізу чи дискусію на тему відношення двох відломів польської „демократії" до національної проблеми. Є це річи старі, загально відомі і навіть нами болючо пережиті в давному й недавному минулому та незавидній толерішности. Поминаючи все те, не можемо опертися непоборній силі, щоби не привести голосу справжнього польського демократа Ст. Туґута в інтересуючій нас квестії, поміщеного в ювилейній „Хвилі". Ст. Туґут стверджує, що він давніше обманював себе думкою, що національну проблему в сучасній Польщі можна розвязати дрібними „уступками" (співділання зі Ст. Ґрабським у язиковому „кресовому" законі), але тепер переконався, що та розвязка мусить бути ширша і глибша. Ті свої „меншостеві роздумування" кінчає він таким характеристичним акордом:

„Польща така, якою вона є, мусить запевнити всім своїм горожанам не лише оборону зі зовні, не лише матеріяльний добробут, але й можливости розвитку своєї культури, інакше була би вона вічно калікуючим організмом. Але переконати про те поляків можна лише в одинодинокий спосіб: шляхом чесної і щирої співпраці при будові дому, в якому маємо жити. Шаную змагання кожного народу до здобуття незалежного істнування; на жаль, ніхто не знає, в який спосіб дались би ті змагання сьогодня, не поцовнюючи божевільних історій (шаленьства), заспокоїти на польських землях. А скоро мусимо жити в одному домі, треба тямити, що всі його мешканці мають певні права і певні обовязки. Права, на жаль, в тій хвилі не є достаточно (?!) признані, але й обовязки не все є виконувані. Недостатною є чисто поліційна льояльність: плачення податків і давання рекрута. Треба спільними силами будувати дах над головою, хочби ми ще якийсь час мали битися під ним. Не треба, ідучи спільним кораблем, вертіти в ньому діри на самій середині глибокої і бурхливої води".

З причини „недостатности признаних прав", в даному випадку щодо свободи слова і критики, мусимо й цей голос лишити без належної уваги.

На всякий випадок — вже ці голоси в достаточній мірі вказують на оживлення національної проблеми. Повільним кроком, кривою і зигзаковатою лінією зближується вона до своєї природної розвязки.

Закарпаття.

Десять років народньої освіти.

Від прилучення Підкарпатської України до чехословацької республики богато змінилося в шкільництві. По війні шкільництво Закарпаття було в мізерному стані. В шкільному році 1920-21 було в краю 475 народніх шкіл зі 62.428 учениками. А в році 1927-28 зросло число шкіл на 745 із 87.834 учениками.

З погляду на викладову мову діляться 756 народніх шкіл в минулому шкільному році так: 507 шкіл з українською викладовою мовою; 114 шкіл із мадярською викладовою мовою; 91 шкіл із чеською і словацькою викладовою мовою; 14 шкіл із німецькою викладовою мовою; 8 шкіл із жидівською згл. гебрейською викладовою мовою; 11 шкіл з іншими викладовими мовами. Між цими іншими є й циганські школи, на Закарпатті одинокі в світі.

Крім народніх шкіл розвинулися ще й інші роди шкіл. Число виділових шкіл у шкільному році 1919-20 виносило 9, сьогодня є на Підкарпатській Україні 16 виділових шкіл, з цього 5 українських, 7 чехо-українських, 3 українсько-мадярських і 1 чехословацька. Виділові школи мали в минулому році 1.496 українських дітей, 1515 жидівських, 1022 мадярських, 360 чехословацьких. Учителів виділових шкіл було: 94 українців, 60 чехів та словаків, 10 мадярів і 3 жидів.

Закарпаття має сьогодні 5 ґімназій, 3 учительські семинарії, 6 фахових шкіл, 1 високу школу, 3 помічні заведення і 23 бурси. Державна

реальна гімназія в Ужгороді має 18 українських кляс з 476 учениками і 6 чесько-словацьких кляс із 260 учениками. Державна реальна гімназія в Мукачеві має 550 учеників в українських клясах і 75 у чехословацьких клясах. Державна реальна гімназія в Густі має 8 професорів і 191 учеників з викладовою мовою українською, згл. московською. Приватна реформована гімназія в Мукачеві, котру удержує жидівська громада, має 10 професорів і 140 учеників.

З трьох учительських семинарій знаходяться дві в Ужгороді, а одна в Мукачеві. Остання (державна) має 16 професорів і 87 учеників, з того 71 українців. Семинарію в Ужгороді утримує греко-католицька церква; в ній побирають науку 140 учеників і 127 учениць.

На чолі шістьох фахових шкіл стоїть державна українська торговельна академія в Мукачеві, котра має 16 професорів і 297 учеників. Потім ідуть: державна торговельна школа в Ужгороді з двома українськими клясами і двома чесько-словацькими; державна торговельна школа в Севлюші, державна ремісничa школа в Ужгороді (з відділами столярства й різьбарства) і така сама школа в Ясіню та в Севлюші. Степень високої школи має греко-католицький теольоґічний ліцей в Ужгороді.

З особливих виховавчих заведень є на Закарпатті заведення для глухонімих в Ужгороді, заведення для сліпих у Мукачеві і заведення для слабоумних дітей у Севлюші.

Попри ці школи істнують у шкільних осередках 23 бурси, де сільські діти одержують мешкання й харч за дешевшу ціну або й безплатно. Девять бурс удержують ріжні товариства, а решта (14) утримується державними коштами. В році 1927 видала держава 8,695.059 корон на удержання державних і приватних бурс. При цьому держава видала 145.338 корон на стипендії для студентів.

Ті, що від нас від'йшли.

Відень, 16. січня 1929.

За останні роки зменшилася українська кольонія у Відні дуже помітно. Одні повиїздили до старого краю, дехто на Радянську Україну, кілька мешких, молодших одиниць опинилося аж в Америці. Колись (це так недавно!) українська віденська громада була дуже численна й рухлива: тут було кілька пресових українських органів і кільканадцять більших та менших видавництв, тут працювали ріжні наші установи й політ. партії, звідси виводить свій початок український університет, що тепер у Празі, тут розвивала наша еміґрація й живу політичну діяльність. Словом: Відень був довший час поважним українським еміґрантським центром і в житті нашої політичної еміґрації має свою сторінку.

Нині гурт наших людей у Відні невеличкий: трохи емеритів і активних урядовців (переважно по приватних установах), трохи робітників і нижчих службовиків та горстка українських студентів, що топніє з місяця на місяць. Позатим є ще може кілька десятків самостійно працюючих громадян — і на тому кінець. То ціла українська віденська кольонія, яку обслуговує кілька установ: „Українська Беседа", студ. т-во „Січ", робітниче т-во „Єдність" (в руках комуністів) і церква св. Варвари зі своїм брацтвом і парохіяльним комітетом. Стільки лишилося ще з недавньої величі...

Посилаючи Вам отсих кілька стрічок, хочемо спинитися коротко на Тих, що від нас в останньому часі відійшли, відійшли на завсіди. Це б. посли Евген Левицький і Лев Левицький, отаман У. Г. А. Іван Коссак, М. Лаврівський, Іван Дольницький, Олександер Сероїчковський, б. посол Ілько Семака й ін. Всі вони, без уваги на те, де вони померли, були тісно звязані з Віднем і його українською кольонією, для якої мають такі чи інші заслуги. Всі вони полишили тут по собі щирий жаль і добру память.

Про всіх них були згадки в нашій пресі, про одних довші, про інших коротші. Нині хочемо попращати померлого перед двома тижнями на Словаччині судового радника (в ост. часі: начальника суду) Ілька Семаку, що теж живими звязками звязаний з українською громадою у наддунайській столиці. Позатим, що вже було в „Ділі", згадаємо ще, що пок. Семака працював у Відні в допомоговім комітеті, їздив до таборів виселенців та втікачів, постарався про заложення української реальної гімназії, а вкінці брав участь у працях ліквідаційної комісії. По приїзді д-ра Петрушевича став членом кодифікаційної комісії З. У. Н. Р. і держ. секретарем (уповноваженим) для Буковини. В тому характері підписав Покійний протест проти окупації Буковини Румунією, за що румуни позбавили його прав горожанства і, розуміється, його давної посади і взагалі можности повороту на рідну землю. Помер Покійний від простуди жолудка після одної комісії в глухих словацьких горах — серед загального жалю своїх і чужинців.

Це найновіша і покищо остання жертва, вирвана з шорав рідних рядів української еміґрації. А скільки ще таких жертв буде! С.

Всі щедруйте на „Рідну Школу"! Складайте щедрі жертви на цю найважнішу установу в добі сучасного лихоліття!

ВСЯ КОЛЯДА ДЛЯ „РІДНОЇ ШКОЛИ"!

Всі Кружки „Рідної Школи", Читальні, Луги, Соколи, Кооперативи, Церковні Брацтва, співацькі, музичні й аматорські гурти, українські громадяни, громадянки, молодь і дітвора — колядують і щедрують на „Рідну Школу"!

Не витримали.

Капітуляція т. зв. шумскістів з КПЗУ.

Перед нами „відозва" IX. конференції КПЗУ до „всіх партійних організацій і до всіх членів КПЗУ". Відозва це оригінальна і своїми розмірами й змістом. Щодо розмірів творить вона обемисту брошуру, а щодо змісту становить виклад про підсумки „соціялістичного будівництва" в СРСР, про хиби й блуди в політиці ВКП і КП(б)У, про „опортуністично-націоналістичні" ухили в польській компартії (КПП) і в КПЗУ-меншости (бо т. зв. шумськісти звуть тебе в тій „відозві" КПЗУ-більшістю).

Отже шумськісти або, як вони себе самі звуть, КПЗУ-більшість оцінюють теперішне положення в СРСР і на Україні прихильно, так само позитивно ставляться до теперішньої політики тамошніх комуністів, поминаючи навіть те, що „їх не хотів вислухати Комінтерн". Одначе не зважаючи на те, вони мають далі деякі „застереження" щодо національної політики на Україні.

„Основною загрозою, — читаємо в відозві — що появилася нині на шляху дальшої успішної консолідації УСРР, є те, що **між розвитком українського національного відродження, українського культурного процесу, який скоро йде вперід, а їх опануванням з боку пролетаріяту і компартії, настала диспропорція, своєрідні ножиці, що їх старається використати, для своїх цілей, українська буржуазія**".

Звідкиж це береться? — Причину цього добачують автори в ухилах деяких партійних груп від напрямної національної політики ВКП і КП(б)У. Тих ухилів є, на їх думку, два: російський великодержавницький і антиросійський (український, білоруський, грузинський і інші). Про російський великодержавницький ухил читаємо у відозві, що він „будучи в рядах партії відбиткою шовіністичної ідеольоґії російського міщанства і міщанської інтеліґенції, виявляється: в пропозиціях послаблення темпу політики партії в галузі українізації, білорусизації і т. д.; в **зводженні їх значіння до дипльоматичної гри, потрібної для закордонної політики, або до порозуміння зросійщеного міста з українським, білоруським і т. д. селом (Ларін)**; у пропозиціях

І. СВЕНЦІЦЬКИЙ.

Національний Музей за 1928. р.

(Продовження.)

Завдяки спорадичним закупнам видань Нац. Музею протягом 1928 р. для потреб наукових установ Радянського Союзу можна було звільнити деяку частину вложеного в них капіталу і ужити його на розбудову книгозбірні, частинно упорядкування архіву М. Павлика, перенятого ще 1915 р. та складення покажчиків — до галицької етнографії (Е. Пеленський), творів Франка (Б. Кравців і С. Охримович) і по музеольоґії, мистецтву, культурі у статтях „Діла" за рр. 1882—1927 (В. Волицький, Б. Кравців, С. Охримович, Е. Пеленський). Крім цього виготовлено і передано для потреб катедри української літератури УАН у Києві копії листів Лесі Українки і Івана Франка до М. Павлика, в яких є цінний матеріял до історії українського письменства від 1875 р. та до психольоґії поетичної творчости. З цьогож упорядкованого д-ром Марією Фуртак-Деркачевою архіву ужив М. Возняк листування Франка з Драгомановом і П. Куліша з М. Павликом для окремих студій, що саме вийшли з друку в Києві (УАН) і Львові (НТШ).

З допомог Міністерства ВР і ОП ужито 800 зол. на оплату дальшої частини досліду М. Драгана дерев'яного будівництва Бойківщини, в якому вийшло 43 таблиці рисунків і 51 знимок, перерізів церков і дзвіниць Сколівщини, та на студію Ірини Гургули над збіркою 4500 галицьких і буковинських писанок Національного Музею з точною картою їх походження, зладженою по даним рослідкиці інж. гірництва Северином Пастернаком. 500 зол. ужито на участь у нараді міністеріяльній у Варшаві про людові театри, де предложено окремий меморіял і на вивчення збірки інтермедій к. XVII. в. і вертепного дійства пол. XIX. в.

В справі ведення систематичних розкопок на правно застережених для Національного Музею парцелях одержано покищо принципову згоду, але загальний плян праці буде складений на місцях щойно весною 1929 р.

Справа консервації давніх церков була предметом розгляду і оцінки у 12 випадках. Тут належить звернути увагу всіх церковних комітетів на необхідність додержання ось-такого порядку: для оцінки в справі перебудови, перенесення або розібрання старої церкви необхідно мати точний плян будинку, його перерія і загальний вигляд передньої та бічної фасади. Плян і перерізи мають точно відповідати дійсности. Все те мусить бути виконане на рахунок даного комітету. Всякі переміни у вигляді памятника старовинного будівництва, як напр. покриття бляхою замісць гонти, усунення давніх хорів або якінебудь перерібки, що основно змінили би вигляд церкви, без дозволу Уряду Консерваторського є недозволені. Широкі кола громадянства повинні зрозуміти і вагу всебічного вивчення та вмілого заховання давніх памяток національного будівництва, бо тільки шляхом наукового досліду можна буде виявити повноту і особливішу індивідуальність наших мистецьких досягнень.

У самому Музею продовжала консервацію ікон переважно XVI. в. Ярослава Музикова. Робота ця ділиться у 1928 р. на два періоди. Весну і літо провела п. Музикова на поглибленні своїх консерван. відомостий у Києві (мозаїка і фрески), Москві (темпера), Ленінграді і Новгороді Вел. (копії фресок). За дозвіл на цю поїздку належиться тут подяка Міністерству Освіти у Варшаві і Консульству СРСР у Львові, а за безплатну науку Управі державних реставраційних майстерень у Москві і професорові-академикові Кипликові з Ленінграду, яку цим складає Управа Національного Музею.

Протягом ранньої весни і осінню закріпила і відчистила співробітниця Музею Музикова 15 ікон, бо в холодний час уся музейна робота відбувається тільки в одній комнаті з печею, всі інші є заняті виставами. В разі урухомлення центрального огрівання і придбання для музейної праці ще деяких комнат у Музею, консерваційна робота піде значно жвавіше, з великою користю для вивчення історії галицької іконописи і для зовнішнього вигляду самих вистав. Протягом найближчого часу 1929-30 рр. слід би відчистити яких 100 ікон, з того 70 із XVII. віку, яких вивчення стає тепер на черзі занять Управи Національного Музею. А що п. Музикова має ще попрацювати деякий час у Парижі, то можна думати, що з осени почнеться в Музею систематична праця консерваційно-реставраційної майстерні, тимбільше, що Міністерство Освіти призначило вже й на 1929 р. 750 зол. підмоги.

У відділі рукописів і стародруків законсервовано відповідним переплетом 76 книг, прочищено значну частину маґазину рукописів і приступлено до виділення книгозбірні в окремих комнатах вежі. На весну 1929 р. буде викінчене перенесення книгозбірні новітніх друків від 1800 р. на дальших 56 біжучих м. полиць, наслідком чого можна буде приступити до заложення основного катальогу цього відділу Музею. У музейну книгозбірню входять одноцільні бібліотеки збирачів, або збірки з особливших відділів культурно-національного життя пригідні на цілі виставки, як напр. доби відродження, Шевченкіана, Франкіана, давнє шкільництво, партійне життя, статути товариств, війна і т. п.

(Продовження буде.)

послаблення індустріялізації національних республик Союзу **та зведення їх до ролі районів, що доставляли би сирівець;** у трактуванні української, білоруської і т. д. культури, як „мужицької", відсталої, всупереч вищій, російській культурі, як „пролетарській культурі", „культурі центра" (скептицизм Д. Бедного і газети „Труд" у питанні українізації опери, русотяпські статті в „Еженедельник-у" Литературы и Искусства"); в розглядуванні мови „інородців" як діялекту, як „побутової мови" (інтерв'ю Луначарського в справі українізації шкіл на Кубані, русотяпський виступ Горкого та його любов до „єдиного язика"); в поблажливому відношенні до русотяпства та русотяпських пережитків у рядах партії, мовляв, „вони зараз на Україні безпосередньої загрози не представляють" (Лебедь).

У тій же відозві схарактеризований і український націоналістичний ухил від прямої лінії ленінської національної політики. Його характеристика не позбавлена інтересу. „Український націоналістичний ухил, — читаємо там — що має своє джерело в натиску українських буржуазно-демократичних елементів на деякі верстви пролетаріяту та окремих членів партії, виявляється в проповідях протиставлення (!) інтересів України інтересам других національних республик союзу (хвильовистське гасло „геть від Москви" та „орієнтації" на психольоґічну Европу); в недоцінюванні ролі пролетаріяту в процесах українського національного відродження та в пропозиціях такої українізації, яка на практиці зводилась би до насильного українізування російського пролетаріяту, а тим самим підривала би (слухайте! — Ред.) основи пролетарського інтернаціоналізму та свобідного розвитку націй; в обвинуваченнях національної політики КП(б)У в русотяпстві (тепер вже читач зрозуміє до чого йдуть і куди прямують галицькі „шумськісти". — Ред.), мовляв, над нею тяжить спадщина кольоніяльної політики царату; в поблажливому відношенні до українського націоналізму та зменшуванні його небезпеки; в перегибах темпу українізації партії, шляхом видвигання українців за „всяку ціну", не зважаючи на те, що вони представляють собою з комуністичної точки зору".

Не забули автори відозви і про Волобуєва. „Помилки націоналістичного характеру виявилися — читаємо в відозві — також у виступі Волобуєва. Бо хоч Волобуєв правильно критикує ряд російських великодержавницьких тенденцій, що проявляються в галузі економічної політики, у виді бюрократичної централізації народнього господарства, з боку деяких союзних органів (в їхніх господарських плянах і проектах) — то знова, він цілковито не має рації, коли, збігаючися з хвильовизмом, змішує тенденції російського націоналізму з основною лінією ВКП(б). Волобуєв не розуміє, що його пропозиції в галузі економічної політики, його обвинувачення ВКП(б) у спадщині кольоніяльної політики царату, його протекціонізм української економіки в неминучому наслідку підривали би потрібну для СРСР соціялістичну централізацію (! — Ред.) народнього господарства, а тим самим відбігали би від основного ленінського принціпу".

Вже з наведеного бачимо, що галицькі т. зв. шумськісти з КПЗУ хочуть бути в дечім далеко правовірнішими „ленінцями", ніж комуністи з Москви і Харкова. Одначе, це їм, як далі побачимо, нічого не поможе. Не зважаючи на те, наведемо ще один клясичний зразок їхньої „критики" КП(б)У з цитованої відозви. Вони твердять, що „з боку КП(б)У зроблено ряд помилок і пропущень" у боротьбі з правою небезпекою. „Так, примиром, — читаємо там — керовництво КП(б)У правильно оцінивши хвильовизм, як український націоналістично-опортуністичний ухил, не повело своєчасно боротьби проти причин, які породили хвильовизм: своєчасно не вказало на загрозу ножиць між українським національним відродженням, а опануванням його з боку пролетаріяту і компартії; не своєчасно вжило заходів до замкнення тих ножиць; не повело своєчасно боротьби проти інертного і пасивного відношення до українізації, яке проявляється з боку радянських, профсоюзних а також партійних апаратів чи то у виді бюрократичного вивихування українізаційної політики партії, чи то у виді недостаточного видвигання до безпосередньої участи в соціялістичному будівництві (по лінії профсоюзній, радянській, партійній) українських робітничих кадрів в такій мірі, як цього вимагають і на що дозволяють сучасні умови реконструкції народнього господарства та зросту пролетарської кляси на радянській Україні".

Це й усе важніше, що відноситься до характеристики відносин на Україні чи точніше у ВКП і КП(б)У. Та в відозві присвячено багато уваги також давним і теперішнім відносинам у КПП (польська компартія) і КПЗУ-меншости (не забудьмо, що „шумськісти" з КПЗУ звуть себе КПЗУ-більшістю). З того, що там написане, довідуємося немало цікавих річей, але для нас найцікавішою буде та, що центральний комітет КПП все поборював КПЗУ-більшість на користь меншости, тобто теперішньої визнаної КПП і Комінтерном Компартії Зах. України, а крім того підтримував воленародовців, теперішніх членів Сельробу-Єдности. Чому це так ділося? Ділося так тому, що центральний комітет КПП мав у собі перевагу польських націонал-опортуністів. І вони то вели політику „замазування націоналістично-опортуністичних ухилів воленародовців". У наслідку такої політики центр. комітету КПП і номінованого нею ЦК КПЗУ-меншости поглиблювався розкол Сель-Роба і скріплювалися в ньому суперечности обох його націоналістичних скрайностей: як української, так і русотяпської. Найкращим покажчиком того є конгрес т. зв. „Сельроб-єдности", де не піддано найменшій критиці опортуністично-націоналістичних ухилів, ні бувших сельсоюзників (Маківка), ні бувших воленародовців та вкінці поява, нігде не напятнованої статті Вальницького (в органі „Сельроб"), в якій воленародівське русотяпське відношення до українського національного питання вияснюється його „нехтуванням в імя інтернаціоналізму".

До чогож зміряє вся та довга писанина авторів відозви? А ось до чого. Зазначивши, що вони визнають свої дотеперішні помилки щодо методів і засобів критики політики КП(б)У, КПП і ВКП, вони капітулюють. На останній сторінці „відозви" читаємо:

„В такій ситуації прикривати стан розбиття комуністичного руху Зах. України „консолідаційними доосягненнями" III. Зїзду КПЗУ-меншости, (про нього ми писали — Ред.), булоб шкідливим, недопустимим обманюванням партії та робітничої кляси Західн. України. IX. конференція КПЗУ не може вважати, що консолідація комуністичного руху на Зах. Україні є осягнена в той час, коли більшість старих кадрів КПЗУ находиться поза цілістю комуністичного руху в Польщі та поза рамами Комінтерну. Беручи цей факт під розвагу, а також і те, **що Комінтерн визнав за єдину свою партію, новоутворену на Зах. Україні КПЗУ-меншість,** що на терені одної країни не може бути, як взагалі так передовсім в умовинах напружених міжнародніх відносин, двох поборюючих себе комуністичних партій, IX-та конференція КПЗУ:

„Розвязує КПЗУ-більшість, як окрему партію та закликає всі орґанізації і всіх членів КПЗУ-більшости, вступити до лав визнаної Комінтерном КПЗУ-меншости та обєднати всі сили в єдиній КПЗУ".

Ось вам і кінець капезетуївської „більшости". Випадалоб їй написати якийсь некрольоґ та побажати належного спочинку „на лаврах". Але не потребуємо цього робити, бо це за нас зробив уже теперішній ґенер. секретар КП(б)У Косіор. І його некрольоґом нехай буде вільно покористуватися в даному випадку і нам.

На київській окружній конференції КП(б)У в перших днях січня ц. р. він сказав: „Ми того тижня дістали досить цікавий документ — відозву т. зв. 9-ої конференції КПЗУ. Ця конференція ухвалила розпустити свою партію та увійти цілком до нинішньої, тобто старої КПЗУ. І ось конаючи вони лишили свій „заповіт". Я гадаю, що повз такий ганебний документ ніяк не можна пройти мовчки". Тут передає він коротенько зміст документу і каже: „В цілому з 26 сторінок — 3 сторінки пішло на поклони (для Комінтерну і ВКП), а решта, аж до останньої сторінки, це лайка і наклеп на КП(б)У". Тут Косіор пересадив, бо наклепів там ніяких нема, а все зводиться переважно до „поклонів". Слідують цитати тих місць, де автори відозви відкликують свої похибки, а по них такий фінал теперішнього диктатора України, Косіора:

„Я гадаю, що жадними маніфестами, жадними „заповітами" вони виправдати себе не зможуть. Пани Васильковн-Турянські після того як збанкротували, і коли від них відсахнулися навіть ті групи, що в перший час пішли за ними... вони тепер намагаються відкараскатися відозвою своєї конференції. Нічого з того не вийде. Якщо вони справді усвідомили свої помилки, нехай скажуть про це прямо, як слід, про своє зрадництво (? — Ред.), ренегатство і нехай скажуть це такими словами, як того вчинки їхні заслуговують. Нехай викуплять ділом свою провину, нехай перше заслужать перед партією, щоб можна було говорити про їхній поворот до партії. А ренегатів та зрадників комуністична партія до своїх лав прийняти не може".

Косіор, що є поляком з походження, осуджує їх за гостро, зі становища КПП, тобто польської компартії, але по правді кажучи, тим „шумськістам" з КПЗУ за їхне самопонижування нічого кращого не належиться. Нехай здорові здихають!

Марш. суд осудив пос. Полякевича.

Варшава, 17. січня. Вчора оголошено вирок марш. суду в справі конфлікту посла Хруцького з пос. Полякевичем і знаного інциденту в соймовім коридорі. Суд, у якого склад входили пос. Хаціньский (ХД), як суперарбітер та Пужак (ППС) і Баранський (ББ) як арбітри, оголосив такий присуд: Суд признав, що: 1) пос. Хруцький дня 27. листопада 1928 образив пос. Полякевича, наслідком чого причинився до пожалування гідного інциденту; 2) що пос. Полякевич зареаґував невідповідно до степени понесеної обиди та в спосіб, який заслугує на догану.

—o—

Коронування афґанського короля.

Повстанці ввійшли до Кабулу.

Берлін, 17. січня. З Кабулю прийшли вісти, що коронування нового короля відбулося в понеділок при невмовкаючих вистрілах повстанських гармат, що облягали столицю. Армія нового короля меншає все більше. Повстанцям удалося зістрілити два літаки. Пільотів зараз розстріляли. Повстанські війська під проводом Бачи-Сакао ввійшли в Кабуль. На вулицях міста йде завзятий бій.

Абдикація нового короля.

Москва, 17. січня. Згідно з останніми вістями з Кабулу Інаят Улаг абдикував 17. січня рано під умовиною, що йому буде забезпечена повна незайманість; таксамо й усім, що є в резиденції. В цілім Кабулі вже спокій, закорд. інституції і посольств пильнують відділи повстанців, яких поведення супроти чужинців є прихильне. Підчас боїв у місті не потерпів ні один чужинець. Провідник повстанців Бача Сакао, якого справжнє імя є Габі Булла Хан, заняв увесь Кабул.

—o—

Ратифікація Кельоґового пакту в польськім соймі.

Варшава, 17. січня. В мін-стві закорд. справ роблять приготування, щоби соймові предложити проєкт закону, що ратифікує Кельоґів пакт. Сподіються, що ратифікаційний проєкт буде предложений соймові вже на найближчім собі вівторковім пленарнім засіданні.

—o—

Скасування становища реп. аґента в Німеччині?

Льондон, 17. січня. Резиґнація Паркера Джільберта зі становища репараційного аґента наступить щойно після закінчення праць знавців. Тут рахуються з можливістю скасування цього становища в звязи з ревізією Дозового пляну.

—o—

Ратифікація Кельоґового пакту Францією.

Париж, 17. січня. Бріян зложив у парляменті Кельоґів пакт, осуджуючий війну.

—o—

„Просвіта" — це одинокий найкращий вартовний українського духа. Вона одинока виведе нас усіх на шлях кращої долі — на сонячний шлях.

По широкому світі.

Франц. уряд Поанкаре вийшов переможно в парляменті діставши 325 голосів довіря проти 251. Бодай до осени він лишиться незміненим.

Паркер Джільберт має намір зріктись свого становища.

Представник англійських банкирів Дрюмонд Вольф приїхав до Букарешту заявити румунському урядові, на яких умовинах вони можуть дати йому позичку.

Югославія повідомляє офіціяльно про свої дружні симпатії до Греції.

Америк. делеґатом у міжнародній репараційній комісії буде Гільтон Юнґ.

НОВИНКИ

— **Йорданське свято.** Величаве Йорданське свято, як що-року, відбудеться в суботу 19. ц. м. в день Богоявлення Господнього в год. 10-ій ранку в ринку. Водосвяття відбудеться під проводом Митрополита о. А. Шептицького та з участю численного духовенства при керниці проти аптики М. Терлецького. Традиційне Йорданське свято є найбільшим і найвеличавішим релігійно й національно маніфестаційним святом українського населення м. Львова. Не сумніваємося, що візьмуть у ньому корпоративну й організовану участь всі наші товариства й організації та все львівське українське населення, засвідчуючи тим чином своє привязання до церкви, обряду і національности.

— **Бенефісова вистава** артистів „Кооператива „Україн. Театр" у Львові призначена на суботу має бути спробою оживити театральний вечір деякими „вільними" пунктами програми. У них артисти зможуть проявити дещо зі свого індивідуального таланту, незвязаного текстом песи.

— **На волі.** Повідомляють нас, що на днях вийшов на волю увязнений у звязку з листопадовими подіями у Львові д-р Богдан Гнатевич, який просидів у слідчій вязниці цілих 10 тижнів.

— **Наші свята у війську. Пишуть нам:** У війську святкують наші (греко-кат.) свята ріжно, бо ця справа чомусь як слід не унормована. У школах підхоружих у Варшаві й Томашові Маз. всі греко-католики мали підчас наших свят вільне, а з медичної (санітарної) підхорунжівки у Варшаві навіть відпустки (до 10. І.) В інших місцевостях було дещо інакше. Так прим. у школі підхоружих в Раві Руській позволено на кількадесять греко-католиків тільки 6-ом виїхати домів на свята, а всі інші могли піти тільки раненько до церкви (під проводом підстаршин), а пополудні мусіли брати участь у всіх приписаних заняттях. Слід зазначити, що жиди діставали на свої свята відпустки поголовно. Думаємо, що це повинно відноситися і до греко-католиків. Крайна пора, щоб ця справа була унормована як слід.

— **Податок від нерухомостей.** Львівський маґістрат пригадує, що деякі власники нерухомостей не предложили досі декляраций (фасії) щодо виміру податку за 1928 р. Вони повинні до 14 днів внести дотичні заяви на друках до Обрахункової Палати в маґістраті, бюро 88.

— **Епільоґ любовної трагедії.** Вчора вмерла в шпиталі жінка старшого поліцая Бонка, постріляна закоханим у ній каварняним послужником Горшовським. Операція переведена в шпиталі не зрятувала її життя. Похорони нещасливої пари завтра.

— **Що Львів дістане нового?** У нарадах міської комісії здоровля над бюджетом для чистоти Львова, приняли резолюції пригадати Прибічній Раді, щоби вона дала згоду купити нові розтопники для снігу, нові авта на сміття та поливання вулиць, механічні снігові плуги, по одні́м авті для ратункової стації і заразливих недуг. Крім цього має бути вибудоване місце, де палитимуть сміття і передпохоронний дім на Янівськім цвинтарі. Не є це дуже приємні предмети, але деякі з них давно необхідні.

— **Пригадуємо,** що в неділю дня 20. січня ц. р. співає відомий хор під управою д-ра Неділки **колядки в Успенській (Волоській) церкві** в 12-ій год. в полудне з доходом на „Рідну Школу". Не занедбуйте нагоди, щоби налюбуватися мистецьким виконанням колядок.

— **На карти „Рідної Школи" звільняючі від алькоогльних напитків** прислали дальі: Михайло Скородинський, Долпотів 25 зол., Курдидик Онуфрій, Калуш 20 зол. (за 10 карт), о. Семенюк Микола, Юнашків 5.50 зол., Михайло і Марія Зубрей, Бжова Круґевска за Лежайськ 5 зол., Матковська Наталія, Корсово 3.60 зол., Софія Гапдерова, учит., Хлопятин 2 зол., о. Матвій Хомаль, Лежайськ 1 зол. — Хто слідуючий?

— **Чому ми часом спізняємось?** В год. 10-ій вранці на вул. Руській така побутова картинка: на розі Бляхарської вул. стоїть маґістратський віз, що навантажує сніг; від Ринку надїзджає другий віз, насипаний ущерть дровами, а в цій-же хвилині з Личакова травмай. Усі три зупиняються перед книгарнею Ставропігійського Інституту і не в силі переїхати, бо візник снігового возу не хоче зробити дороги дровам, а дрова — снігові. Дрова везе також маґістратський урядовець і вважає, що має першенство. Йде суперечка між візниками, ось-ось дійде до бійки. За той час підїзджають нові трамваї і ждуть у черзі на вільний переїзд. Люди, що їдуть у них, а квапляться — спізняються.

— **31. грудня 1928** відбулася на університеті Яна Казимира у Львові промоція на д-ра мед. п. Дениса Романа Гури. Це друга з ряду промоція синів о. Дамяна Гури, пароха в Старім Селі.
1294 1-1

Театри.

Кооператива „Український Театр" під дир. Й. Стадника.

Субота 19-го, г. 3. попол. „Орфей у пеклі".
Субота 19-го, г. 7·30 веч. Збірний вечір артистів театру. „На перші гулі" і сольові виступи
Неділя 20-го, г. 3 попол. „Король вальсів", оперетка на 3 дії Міллера.
Неділя 20-го, г. 7·30 веч. „Ніч під Івана Купала" (відновлення).

Великий Міський Театр:

Пятниця 18-го, г. 7·30 веч. „Бродвей", песа Данінґа і Аббота (премієра).
Субота 19-го г. 3. попол. „Дзяди".
Субота 19го, г. 7·30 веч. „Мадам Бетерфляй", виступ японської співачки Тейко Ківа.
Неділя 20-го, г. 3·30 попол. „Ніжки на стіл".
Неділя 20-го, г. 7·30 веч. „Бродвей".

Кіна.

„Аполльо": „На провесні" Жеромського.
„Лев": „На провесні".
„Оаза": „Шпигун".
„Палас": „Венецький карнавал".
„Фатаморгана" „Пікова дама".

З судової салі.

Евген Скіцький та Іван Штокало перед судом присяглих.

Дня 17. січня станули перед судом присяглих у Львові два молоді українські робітники: *Евген Скіцький* та *Іван Штокало*, яких прокуратура обвинувачує за співучасть у нападі на почту при вул. Глибокій в дні 3. липня 1928 р. Обох обвинувачених судив уже наглий суд разом з Ординцем, Плахтиною Мирошом і Качмарським. Одначе обох їх передано ще раз судові, тим разом судові присяглих, бо не було одноголосного потвердження трибуналом їх вини.

Склад трибуналу такий: предсідник радн. Антоневич, як вотанти засідають д-р Двожак молодший і д-р Тертіль. Обвинувачує прок. Сивуляк. Боронить обв. Скіцького д-р Л. Ганкевич, обв. І. Штокала д-р М. Глушкевич. На салі дуже мало людей, переважно родина і знайомі обвинувачених.

Розправа почалася в 9 год. рано. В акті обвинувачення закидає прок. *Сивуляк* обом обвинуваченим співучасть у нападі на почту в дні 3. липня 1928 р., чим вони допустилися злочину з §§ 190, 192 і 194 к. з. По відчитанню акту обвинувачення переслухано обох обвинувачених.

ЗІЗНАННЯ СКІЦЬКОГО.

Обв. *Евген Скіцький*, 19 літ, гр.-кат., електромонтер, відповідає на питання пред. Антоневича, що до вини не почувається. До УВО не належав, ані до іншої підпільної організації, лише до руханково-пожарничого т-ва „Луг" у Львові. Ординця і Плахтину знає добре, бо мешкали з ним у тій самій камениці. Про напад на почту взагалі нічого не знав і лише на прохання Ординця приїхав зі Штокалом автом на вул. Снядецьких, де задержалися під числом 6. Не брав участи в самім нападі на почту, бо ходив вул. Снядецьких туди і назад та уважав, щоб мотор був у русі. Не бачив, хто з напасників всідав до авта, бо був на розі вул. Снядецьких і вул. Сапіги. На питання предсідника, чому змінює вже четвертий раз свої зізнання, відповідає, що зізнання на поліції були вимушені побоями, а перед слідчим суддею богато з того не змінював, бо боявся, щоб його ще раз не відставлено на поліцію, яка над ним і його товаришами знущалася. Але навіть у слідчого судді заперечив неодно із своїх зізнань на поліції. На розправі перед наглим судом заявив, оправді, що є членом УВО. Це зробив у тій ціли, бо боявся, щоб не засудили його на кару смерти. Думав також, що по таких заявах наглий суд уважає себе некомпетентним і справа перейде перед присяглих суддів. Знова тепер, вже по присуді наглого суду,

змінив свої зізнання перед слідчим суддею тому, щоб не пошкодити Ординцеві і щоб його скорше помилували.

На питання прок., чому зізнав на поліції, що на 15 мінут відійшов кудись від авта, обв. Скіцький заперечує, що цього не говорив.

Обор. д-р Ганкевич: Чому могло залежати поліції на тім, щоб ви на 15 мінут відійшли від авта?

Обв. Скіцький: Поліція хотіла конче, щоб я був у середині.

Обор. д-р Ганкевич: Чи не пригадуєте собі, що радив вам ваш оборонець перед розправою наглого суду?

Обв. Скіцький: Ні.

Обор. д-р Ганкевич: Не пригадуєте собі моїх слів: ви мусите належати до УВО, бо ціла справа вимагає цього, щоб бідних ваших товаришів не засудили?

Обв. Скіцький: Так, пригадую собі.

ЗІЗНАННЯ ШТОКАЛА.

Опісля по коротенькій перерві зізнавав обв. *Іван Штокало*, гр.-кат., 21 літ, шофер. До вини не почувається. До ніяких товариств не належав, Ординця знає з промислової школи. Критичного дня замовив у нього авто Ординець і лишив 1 доляра як завдаток та просив його, щоби з автом ждав на нього або на Скіцького вже в 5 год. пополудні на вул. Фредри. Але обв. таки поїхав з гістьми і щойно чверть на 6-у приїхав на вул. Фредри. Тут побачив його Скіцький і казав їхати на вул. Снядецьких. По дорозі задержав його при вул. Кляйна, а опісля приїхали на вул. Снядецьких. Обв. Скіцький казав йому, щоб держав мотор у русі, а сам ходив по тротуарі туди і назад. На питання предсідника, чому він зізнавав на поліції інакше, каже, що його били і тому поліц. зізнання вимушені. Опісля ставить питання прокуратор і оборона.

Обор. д-р Ганкевич: Чи ви змінили вигляд лиця або число авта?

Обв. Штокало: Ні.

Обор. д-р Ганкевич: Чи як ви возили інших гостей, то держали мотор в русі?

Обв. Штокало: Так.

ЗІЗНАННЯ СВІДКІВ.

Опісля по 10-мінутовій перерві зізнавали свідки, почтові урядники. Зізнання їх нічим незамітні, часто дуже суперечні зі собою.

Св. Тустановська оповідає, що до її бюра влетіло двох напасників з револьверами. Один вищий, з ясним волоссям, зачесаним до гори, в гумовім плащі, кричав до неї „Оддай пеньондзе!", другий був у масці й окулярах. На питання предсідника, чи могла би пізнати з обох обвинувачених того, що терроризував її, каже, так і вказує на обв. Штокала як на того, що її тероризував, думаючи, що це обв. Скіцький. Щойно по увазі предсідника, що це Штокало, вказує на обв. Скіцького та оправдує себе тим, що в неї дуже короткий зір...

Св. Добростанська зізнає так само, як перша.

Нічого нового не зізнала також св. **Любінецька.** Не могла з поденервування оповідати і тому предс. ставив їй питання. Була видимо дуже зворушена.

Св. Ковальчуківна бачила лише одного напасника, що був в окулярах.

Св. Червінський, почт. возьний, не вносить своїми зізнаннями теж нічого нового.

Зате **св. Вайншток** зізнає, що в бюрі було аж 4-ох напасників, а не двох.

На тому нинішню розправу покінчено. Продовження — в пятницю, год. 9.30 рано. Зізнаватимуть дальші свідки (поліційні й засуджені в цьому ж процесі наглим судом). Розправа покінчиться правдоподібно в понеділок.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Порядок Богослужень на празник Богоявлення в храмі св. Спаса:

В пятницю дня 18. ц. м. Навечерія Богоявлення (Щедрий Вечір-Піст) о год. 8. рано Царські Часи, о год. 9. рано Літургія св. Вас. Вел. з вечірнею, около пів до 11. год. Водосвяття (в церковній загороді, вгл. в Церкві). Після Водосвяття обхід вірних з свяченою водою.

В суботу дня 19. ц. м. Богоявлення Хрещення і Христа в Йордані. О год. 5. рано Вел. Повечеріє з Литією — по 6. год. р. Утреня, о 6 і 7. год. рано чит. Слб. з 8. год. 30. м. рано Архієрейська Літургія (без проповіди). Після заамвонної молитви (коло 10. год.) похід на Ринок. Водосвяття при криниці проти аптики п. Терлецького. Після повороту з обходу остання чит. Сл. Божа — о год. 4. по пол. Вечірня.

Отсим запрошується всіх Вірних, Корпорації і Товариства до численної участи в Поході на Водосвяття.

Львів, дня 12. січня 1929 р.

Від Управи Храму св. Спаса у Львові.

Надзвичайні датки на потреби Рідної Школи зложили ВП.: Вікторія Чайковська — Перемишль 20 зол. місто посмертних подяк по мужу; Службовики Ревізійного Союза Українських Кооператив 384·36 зол. як одноденний заробок. Чит. „Просвіта" на жовківськім передмістю 12 зол. з нагоди Маланчиного Вечера, Урядові Книгарні Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові 70 зол. — замість желань на іменини Директорові книгарні, Союз Українок 50 зол. з Маланчиного Вечера, Ученики української гімназії в Коломиї 40 зол. за грудень 1928 р., Ученищі IV. курсу української семінарії в Перемишлі 46·17 зол. зі свята св. Николая, Союз Українок, Перемишль 20 зол., Ольга Левкевич, Перемишль 16 зол. як одноденний заробіток, Кооператива „Повіч", Ладанці 50 зол.; Д-р Василь Маковський, нотар в Печеніжині 10 зол. замісць висилання желань святочних і новорічних; Чит. „Просвіти" в Кульчицях шл. 6·10 зол. як дохід на св. Николая; Присутні на св. вечері в день Навечерія Рождества Христового у Панства Шумських в Самборі 34 зол.; збірка на Загальних Зборах української Міщанської Читальні в Святині 7·15 зол., Василь Ярмолюк, Сокаль 9 зол., Маруся Сочинська, Станиславів 20 зол., замісць дарунків на „деревце" і Стефана; о. Теодор Матейко 5 зол. місто святочних желань, о. Матвіїв Іван, Яструбичі 3 зол. місто святочних желань, д-р Кость Кисілевський, Станиславів 5 зол. замісць квітів на домовину ученика Романа Пропишина, інж. Михайло Кравців, Стрий 12 зол., як одноденний заробіток за грудень і січень, Евгеній Файгель, Стрий 5 зол., місто святочних желань, Уряд громадський, Вислок великий 20 зол., Ученики VIII. А. кл. української гімназії в Тернополі 19 зол., о. Іван Тимчук, декан Бенькова 20 зол. на збірку на конференції деканату на покриття шкід з 1. XI. 1928 р., о. Іван Черкавський, Радимно 5 зол. місто святочних і новорічних желань, М. Чолій, Каліш 5 зол. на покриття шкід з дня 1. XI. 1928 р., А. і Й. Кольчуки, Держкова 5 зол., замісць святочних і новорічних побажань. — ВП. Жертводавцям складає щиру подяку — Головна Управа.
1297 1—1

Станиславів. На зарядження Головною Управою „Рідної Школи" у Львові в жовтні м. р. збірку в натураліях в цілім краю, зложили досі свої жертви в натурі та готівці такі громади станиславівського повіту: Боднарів 135·68 зол., Братківці 79·21, Блюдники 33·60, Височанка 46·53, Викторів 133·09, Дрогомирчани 24·40, Делів 30·00, Заберезе 36·81, Загвіздє 81·01, Єзупіль 136·15, Крехівці 112·36, Комарів 62·02, Кінчаки Нові 13·85, Майдан 78·81, Маринпіль 122·00, Опришівці 32·50, Павелче 56·33, Пасічна 5·20, Підлуже 39·36, Радча 110·16, Рибно 116·10, Сапогів 19·96, Тисьменичани 63·06, Угринів Горішний 34·12, Узинь (кооп. „Заука") 10·00, Хрипелів 20·77, Чернів 92·84, Чукалівка 40·99, Ямниця 124·98 зол. — Всім жертводавцям складає щиру подяку — Старшина Кружка. 1296 1—1

На Фонд Направи Українського Академічного Дому у Львові зложили в золотих: о. Вірчак Василь, Роздолє 2, Назар Володимир, Львів 2, Рихвіцький Василь, Краків 5, Бараник Іван, Нісмо 2, Колістинський Михайло, Коросно 2, Ольга Семенюк-Мек икова, Сокаль 2, Головкевич Іван, Тейсарів 2, інж. Добровольський Василь, Варшава 20, Ігнат Іван, Львів 2·50, Рогатинський Петро, Львів 5, Баттальовський Богдан 2, Критчак Семен, Тустанові 2, Мочульський Михайло, Гримайлів 10, Антін і Стефанія Копровські, Солотвин 5, Мр. Долошицька Зофія 15, д-р Грицак Евген, Перемишль 2, д-р Лепкалюк Михайло, Галич 5, Рок Юрій, Городенка 2, Дудрович Юрій, Бурштин 20, Рибарук Іван, Рудники 2·50, Гордецький Богдан, Тернопіль 1, Цимбалістий Микола, Білкова 2, Древко Стефанія 2, проф. Даниш Н., Станиславів 5, Федевич Михайло, Перемишль 1, проф. Демчук М. Перемишль 5, проф. Загайкевич Богдан, Перемишль 2, Гуда Василь, Перемишль 2, Дикова Анна Броди 2, Мороз Володислав, Львів 2, Мандзяк Антін, Добряни 5, Мельникович Марія, Галич 2, Голець Володимир, Пудава 1, Е. Лельо, Пільзно 5, Любчак Іван, Львів 2, о. Щуровський Іван, з Ступаву Нижнього 3, Дорожинський Михайло 1, Медвідь Григорій, Глубочок Великий 5, Мр. Коцюба Дмитро, Трускавець 2, Латишевськ ий Іван, Ланчин 5, Хавалко Іван, Хмільно 5, Читальня „Просвіти" в Павлові 1, Кук Дмитро, Павлів 1, Муращук Лідія, Козлова 2, Менцінська Анна, Плешевичі 2, Скрутівна Елеонора, Камень 1, Біликський Іван, Ічвин 5, Чмелик Іван, Дубравка 2·50, о. Шпінер Семен, Солукова 1, Вайцович Андрій, Немиків 7, Рибак Неоніля, Мартинів новий 5, Попенюк Марія, Станиславів 2, Музика Атанасій, Винники 1, о. Колодій Семен, Коростенко 5, Никифорук Ілько, Станиславів 2·50, Моравецька Казимира, Ланчин 5, Телішевський Тома, Львів 5, о. Сінович Апольон, Рожнів 5, Трутяк Василь, Ранижів 1, д-р Пекарський К., Городок 5, інж. Кисілевський Вол., Осмолода 10, Стебівка Юрко, Яворів 3, Сушків Володимир, Борислав 5, Крижанівський Никола, Жабє 1, д-р Ріпецький А., Сокаль 5, Завадович Олена 5, Ярош Стефанія, Винники 3, о. Метошнула Михайло, Делятин 3·50, Грозик Григорій, Дора 5, Козло, Губич В. 2, Іваненко М. Дрогобич 5, Мирович Ігнатий, Луби 5, о. Гарнавський Петро, Дубечна 3, Луцейко Іван, Любича кор. 10, Водяний Тома, Тернопіль 5, Рожанковський Теодор, Львів 5, „Фортуна Нова", Львів 1, Шандура Михайло, Єзупіль 1.

ВП. Жертводавцям Виділ Товариства Прихильників Освіти у Львові складає щиру подяку. (Дальше викаж буде.)

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

МОДНІ бранзолєтки, також іншу біжутерію поручає дешево Домбровскі - Розважевскі, Львів, (Готель Жорж), Тел. 27—29. 2481 29-?

НА ПРОДАЖ реальність, складаючася з дому о 4 кімнатах, будинків господарських, 1½ моргового саду і 6½ морга города, положена 3 км. від повітового міста і желізниці, надаєся на літнисько. Ціна 4.000 долярів. Зголошення до Адміністрації „Діла" під „Оказійне купно". 1178 4-4

ВІЛЬНЕ ДО ОБНЯТТЯ для інваліда У. Г. А. місце управителя Дому Українських Інвалідів у Львові з обовязком заряду дому, робітень і книговодства. Помешкання й повне удержання в У. Д. І. Платня згідно з умовою. Подання до дня 10. лютого ц. р. — Українське Товариство Допомоги Інвалідам у Львові, вул. Руська 3/II. 1276 2-2

БІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ і СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю звісна фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська ч. 5. Купую бриланти, золото, срібло, плачу найвищі ціни. 130-?

НОВІ НОТИ. В. Безкоровайний: Думи мої. Садок вишневий — міш. хор. На городі постирнак — муж. хор. Калина — сольоспів. 1259 3—3

АДВОКАТСЬКИЙ кандидат з 1½ річною практикою в повітовім місті гадає з днем 15.II. ц. р. заняття у адвоката. Ласкаві зголошення з условами слати до Адміністрації для Я. М. 1251 2-2

ВІДДАМО кожному добру і певну егзистенцію без ніякого ризика. Письменні зголошення приймає за залученням почтового значка. **Ер-Ка-Верк** Мисловиці, Гор. Шлеськ 1?6 5—?

ГРИБИ. Висилаю почтою за посліплатою, оплачено, гарні, вибирані гриби (найменше 5 кл.) по 24 зол. за кільо, також повила з чистих сливок з цукром бочілочка 5 кг. 12 зол.; правдива овеча бриндзя в 5 кг. бочілочках за 15 зол.; волоські оріхи 5 кг. за 20 зол. та великі сушені груші 5 кг. за 12 зол. — **Ф-ма М. Штуммер, Косів к. Коломиї.** 1187 7—10

ДОБРЕ ПЛАТНИЙ ЗАРОБІТОК дають Шоферські курси І. Гайтлінгера, Львів, вул. Зелена ч. 7. 1242 4—15

МУЗИЧНИЙ КАТАЛЬОГ всіх краєвих та закордонних видань висилає даром і оплатно Книгарня Наук. Т-ва ім. Шевченка у Львові, Ринок 10. 1153 4-8

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

За редакцію відповідає Василь Мудрий
Видає Видавнича Спілка „Діло".
З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.